

22

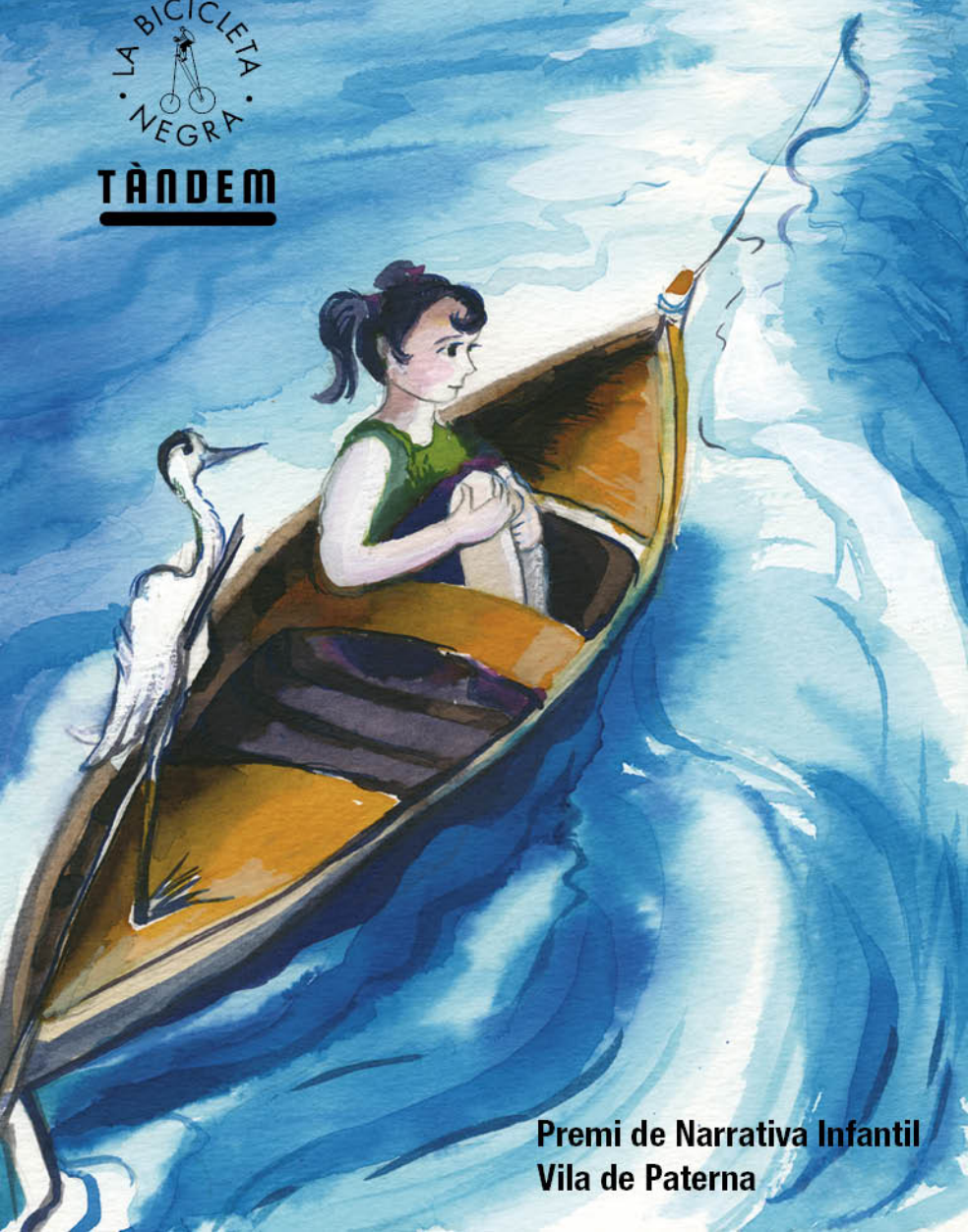
AIGUABLAVA

Jesús Mollà

Il·lustracions de Lola Bosch

TÀNDEM

Premi de Narrativa Infantil
Vila de Paterna

ren les cinc i quart d'una vesprada d'abril quan Celeste, amb la motxilla penjada a l'esquena, pedalejava com una boja pels caminals de l'Albufera que duïen a sa casa. Tornava molt contenta de l'escola, perquè la tutora havia organitzat una acampada de final de curs. Li feia tanta il·lusió dir-ho a casa que les cames empentaven la bicicleta amb més força que mai.

Celeste vivia als afores d'un poble molt antic que havia crescut sobre una illa del llac de l'Albufera. La seua família ocupava una barraca construïda pel seu besavi als tancats. Per arribar a casa, Celeste havia de recórrer un camí de terra que travessava els camps d'arròs que els llauradors havien guanyat a la llacuna. Aquella vesprada el va fer més ràpida que mai. En creuar el pont de fusta que donava entrada a la barraca, va cridar:

—Ah, del castell, arriba la princesa Almar!

I les granotes que vivien sota el pont començaren a raucar amb l'entusiasme propi dels súbdits que veuen passar la princesa a cavall. Perquè Celeste era la princesa Almar d'Aiguablava en els seus jocs infantils. Aiguablava: així havia batejat el món inventat per ella, un món fantàstic que coincidia fil per randa amb els límits de l'Albufera. A la porta de la barraca va fer derrapar la bicicleta i la va deixar caure a terra.

—Mare! —va cridar amb força en entrar dins de casa. Ningú li va contestar.

La barraca era una construcció típica de l'Albufera, feta de fang, pallús i fusta. Estava tan ben conservada que anys enrere havia aparegut en un calendari turístic; la fotografia del calendari presidia el menjador des de la llar, al costat d'una escopeta de caça i una copa rovellada.

—Mare! —tornà a cridar.

La mare no hi era, així que pujà a la seua cambra. Era una cambra xicoteta, oberta en el vèrtex del sostre de la barraca, però molt lluminosa; tenia un finestral a ponent des del qual es dominava el llac. Celeste hi passava bones estones contemplant amb els ulls de la princesa Almar el seu regne humit, imaginant aventures pels indrets del seu reialme, des de les pinedes als barrancs. Li agradava rescatar animals en perill i derrotar monstres que s'amagaven a les marjals, els arrossars o les mates. Tant de bo que algun dia poguera dur a terme alguna d'aquelles emocionants aventures. No ho veia impossible. Aiguablava tenia una porta d'entrada, una porta que mai no s'havia atrevit a creuar per por de no tornar al món dels pares: només calia navegar sobre el camí d'argent que feia la lluna plena sobre el llac. Ho sabia amb aqueixa certesa amb què sabia, per exemple, els noms dels peluixos que descansaven damunt del llit.

—Bona vesprada, com esteu? —els va saludar mentre deixava la motxilla de l'escola sobre la taula de l'estudi.

Hi havia la gata Mufi, un felí enigmàtic i silenciós, l'anguila Saladina, que per la seua grandària passava per serp, la tortuga Closqueta, que acostumava a parlar amb molt de seny, i l'ànec Dolç Abraç, un sivert preciós, amb les plomes tan suaus com el vellut. També hi havia una nina pigosa de cabells llargs i rulls que tenia un posat misteriós: era Bruixa Bona. Celeste s'entenia tan bé amb ella que l'havia nomenada consellera d'Aiguablava. Quan el pare la sentia parlar amb la nina, es posava nerviós.

—Aquesta xiqueta teua —deia a la mare— té el cap ple de pardals: bruixes, princeses, cavallers... Un dia ens ha de donar un disgust!

Celeste es llançà damunt del llit per tal de fer una escolteta als peluixos:

—Sabeu una cosa? El mes que ve anirem d'acampada! Uau! Serà fantàstic... Vindran les amigues de l'escola: Núria, Sara, Paula... I també Nico... Què em dieu? Gelosos de Nico? Ha!, ha!, ha!... Doncs espereu que vos conte el que ha passat hui! En plàstica hem pintat petxines amb una pintura especial que ha dut la tutora, que diu que les fa màgiques. Quan hem acabat, ha dit que la canviarem a un company o companya. Jo l'he canviada a Nico. Ah, que no sabeu on està la màgia? Bé, vos ho conte: diu la tutora que, quan necessite ajuda, estrenya la petxina de Nico contra el cor i diga el seu nom tres vegades. Aleshores Nico vindrà a ajudar-me... D'acord, ja sé que té poc trellat, però ens hem rist molt... Això és el que jo dic: per què necessitaré l'ajuda de Nico si esteu vosaltres?

Celeste tornà a mirar per la finestra. La mare no venia. Per fer temps, va seure a la taula i va traure el bloc de dibuix i les aquarel·les. Els blocs de dibuix eren els arxius del regne; qualsevol cosa que pagara la pena ser recordada, Celeste la hi pintava. Tenia làmines d'animals, plantes, llocs pintorescs i també d'objectes estranys que havia trobat a les ribes d'Aiguablava, com ara un plateret de porcellana o una moneda antiga. Ja tenia quatre blocs acabats i es disposava a encetar el cinqué. No arribà a fer-ho, perquè la va distraure un cocleig que venia del llac.

—Ostres, Àngela! —exclamà, pegant-se una palmada al front.

Àngela era un meravellós exemplar d'agró blau femella que tenia el costum de vindre a visitar-la. Havia oblidat dur-li el menjar! Baixà a la cuina, agafà el saquet del pa i isqué de la barraca cap a l'embarcador. Àngela estava plantada a la popa del Somni, una vella barca albuferenca que quasi no s'utilitzava; per no tindre, no tenia ni perxa ni remes. L'Aurora, la nova barca de motor, i la Ventura, l'elegant barca de vela llatina, herència de l'època en què la família vivia de la pesca, eren les embarcacions amb què navegava el pare. L'agró blau coclejava amb desesperació. "Pobreta", va pensar la xiqueta, "té molta fam". Però quan li tirava els rosegons de pa, Àngela no feia res per menjar-se'ls. Com si estiguera boja, no deixava de saltar de la proa a la popa del Somni. Però què li devia passar? Potser volia dir-li alguna cosa?

—Ho sent, bonica, no t'entenc... Ja xarrarem més tard, d'acord? —li digué en sentir el motor del cotxe de la mare—.

Mare, mare, me'n vaig d'acampada, me'n vaig d'acampada!

La mare venia carregada amb bosses de compra.

—Pots esperar una miqueta i ajudar-me, per favor?

És clar que no! La mare tractava d'organitzar-se la compra a la cuina mentre Celeste li venia el viatge: «Seran quatre dies a la Font-roja, dormirem en tendes de campanya, farem excursions per muntanyes plenes de carrasques, ens banyarem en una bassa natural, hi anirà tota la classe i és d'allò més barat».

—Abans de fer-te massa il·lusions, hauries de parlar-ho amb ton pare...

—Però, hi va tota la classe...

—Ho parlarem a la nit amb ton pare, d'acord?

A l'hora de sopar, Celeste estava tan alterada com si tinguera un control de Matemàtiques. Son pare havia arribat tard, s'havia dutxat i ara seia a la taula amb el gest cansat i seriós. Però això no volia dir que estiguera enfadat. Son pare tenia un posat greu, el mateix que havia vist en el iaio. Deia la mare que, de jove, no era així, que, quan era pescador i eixia cada dia amb la Ventura, era un home feliç. I devia ser de veres, perquè, quan Celeste passejava pel llac amb el pare, veia en la seua cara una expressió de felicitat que no hi trobava quan venia del restaurant. Aleshores li contava coses de l'Albufera, quan estava neta i les xarxes s'omplien de peixos, no com ara que les arreplegaven plenes de brutícia i deixalles. La mare va posar els ous fregits i l'amanida a taula

i Celeste va fer un parell de graciets per veure d'alegrar l'humor del pare. Només li va arrancar un lleuger somriure.

—La xiqueta vol dir-te una cosa —l'ajudà la mare.

—L'escola ha organitzat una acampada! —disparà Celeste amb entusiasme.

El pare escoltà els detalls de l'excursió sense alçar els ulls del plat.

—De manera que, si hi anares, hauries de quedar-te a dormir?

—Sí! Tres nits en tendes de campanya! Una passada!

—Celeste —el pare sospirà. Només li faltava allò per acabar de rematar el dia. Com podia dir-li-ho sense fer-li cap mal?—, no m'agrada que te'n vages d'excursió, ja ho saps, però t'hi deixes anar perquè, en fi... Suppose que és necessari... Però açò que em demanes és massa...

—Però, si hi va tota la classe! —protestà Celeste—. I tres mestres i, a més a més, hi haurà monitors i farem tallers a l'aire lliure, i aprendrem a reconèixer plantes i insectes, i plantarem uns arbres. És per a estudiar la natura, ho comprens, pare?

—No, Celeste, no ho comprens. La natura l'estudies en els llibres.

Celeste va sentir que se li encenia la sang.

—No pots fer-me això, pare! —va cridar la xiqueta—. Seré l'única de la classe que no hi anirà!

—Tant me fa el que facen les teues amigues. Tu no hi aniràs. Les acampades són perilloses... sobretot per a una xiqueta com tu.

—Què vols dir? Que si fóra un xic hi aniria?

—El pare no ha volgut dir això —intervingué la mare.

—Els pares de les altres xiquetes poden fer el que vulguen. Tu ets la meua filla i no hi vas. Hi ha coses que... en fi, coses que tu encara no comprens i que en una acampada..., i passant tres nits..., xe, que una acampada no és lloc per a una xiqueta a soles.

—Vicent, per favor —digué la mare, que tampoc no esperava el camí que prenia la conversa—, que només és una xiqueta!

—Ho veus? —esclatà Celeste—. Si fóra un xic, hi aniria. No és just!

—Si fores un xic —digué el pare enfadat—, seria una altra cosa, és clar que sí! Aqueixa mania que vos ha entrat, a les dones, de voler ser com els homes! Voleu pescar on pesquen els homes, treballar on treballen els homes... És que ningú vos explica a l'escola que homes i dones som diferents i que, per això, fem coses diferents?

—Diferents, per què, pare?

—Pregunta-ho a ta mare si encara no ho saps! —crijà ell—. Hi ha coses que hauries de saber, Celeste, i si no les saps, raó de més perquè no vages d'acampada amb xics.

—Vicent! —exclamà la mare—. Ja n'hi ha prou! Que la xiqueta només té deu anys, com pots pensar aqueixes animalades?

Celeste no va voler escoltar res més. No aniria a l'acampada perquè era una xica, això era el que quedava de la conversa. Les llàgrimes de ràbia li vingueren als ulls. Refilà la tovallola damunt de la taula i se'n pujà corrent a l'habitació, mentre deixava els

pares enmig d'una baralla verbal. Quina classe de món era aquest en què, si ets una xica, no pots jugar al futbol, no pots saltar séquies, no pots pescar o no pots anar d'acampada? Es tirà damunt del llit, abraçà els peluixos i va deixar anar el plor. Va plorar amargament fins que va descobrir Àngela parada en l'ampit de la finestra. Què hi feia? Allò era extraordinari. Àngela no era un animal domèstic i mai no s'acostava a la barraca. Celeste es va eixugar les llàgrimes.

—Però, què et passa hui?

L'agró blau es mostrava tan inquiet com de vesprada i no parava d'assenyalar-li el llac amb l'ala. Celeste s'apropà a l'animal amb molta cura. L'au no es va moure. La xiqueta li va acaronar les plomes, mentre mirava de tranquil·litzar-la; el cor de l'agró batejava amb força. Què devia ocórrer al llac? La lluna plena es mirava en l'aigua i marcava un camí d'argent. El camí d'Aiguablava! Altres vegades l'havia vist dibuixat, però mai no havia tingut una temptació tan forta d'agafar-lo. Què la retenia a casa, en el món dels seus pares? Si en aquest món les xiques no podien fer les mateixes coses que els xics, el millor que podia fer era buscar-se'n un altre. Tant feia si després no podia tornar-hi. S'eixugà les llàgrimes amb les mànegues i premé els llavis, igual que feia el pare quan prenia una decisió. Se n'aniria amb Àngela. Buidà la motxilla dels llibres de l'escola, posà dins els pinzells, la capseta d'aquarel·les i el bloc per estrenar. En el darrer

moment va agafar també la petxina de Nico i se la va guardar a la butxaca. No serviria de res, però tampoc no li feia cap mal dur-la.

—Protegiu la cambra de la princesa Almar —va encomanar als peluixos.

Després es despenjà per la finestra, agafada a la soca de la parra que pujava per la paret de la barraca, i caminà per la drecera fosca que duia a l'embarcador. Àngela havia planat des del finestral i l'esperava aturada sobre el vell timó de fusta del Somni. En aquell moment, Celeste va escoltar la veu alarmada de la mare:

—Vicent, la xiqueta no està a l'habitació!

Celeste arrancà a córrer. «Celeste! Celeste! On estàs? Celeste, on t'has amagat?», cridaven els pares. Arribant a l'embarcador, Celeste va entropessar amb una arrel i va perdre l'equilibri. Pensà que acabaria dins del llac i en un darrer esforç, abans que els peus perderen contacte amb el terra, va empentar amb força. Confiava que, gràcies al salt, cauria dins del Somni i viatjaria a Aiguablava convertida en la princesa Almar.